

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2025 r.

w sprawie **B. P.** ,

oskarżonego o czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 222§ 1 k.k. i innych,

wniosku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Oświęcimiu postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2025 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II K 253/25, do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W złożonym wniosku wskazano, że w sprawie występuje w charakterze świadka sędzia sądu właściwego do rozpoznania sprawy, a nadto *nie jest wykluczone, że w dalszym etapie postępowania konieczne może stać się przesłuchania w charakterze świadków innych pracowników administracji czy też sędziów.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Argumenty podniesione przez Sąd Rejonowy we wniosku nie przekonują bowiem, aby w sądzie tym brak było

warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny. Nie zachodzą więc wymagane przez art. 37 k.p.k., szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od właściwości miejscowej ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Podnieść należy, że skierowany do Sądu Rejonowego w Oświęcimiu akt oskarżenia dotyczy wyłącznie jednego przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i art. 222§ 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę dwóch funkcjonariuszy Policji. Z akt sprawy wynika, że sędzia X.Y. nie był bezpośrednim świadkiem zarzucanego oskarżonemu czynu, a jedynie świadkiem zdarzeń, które miały miejsce przed i po nim. Zauważyć należy, że postanowieniem z dnia 6 lutego 2025 r. z akt prowadzonego dochodzenia, które zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia w tej sprawie, zostały *wyłączone do odrębnego prowadzenia materiały dotyczące popełnienia przez B. P.*

szeregu wykroczeń. Wskazany sędzia był świadkiem właśnie tych zdarzeń, które zdaniem Policji stanowią wykroczenia.

Konieczne jest również podkreślenie, że nawet w sytuacji, gdyby sędzia był świadkiem zdarzenia, którego dotyczy wniesiony w sprawie akt oskarżenia, to fakt ten nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k., nie ma bowiem racji wnioskujący Sąd, zrównując pozycję zwykłego świadka w sprawie z pozycją sędziego, który występuje w sprawie w charakterze strony. Odwoływanie się natomiast do zdarzeń przyszłych i niepewnych, jakim jest ewentualna konieczność przesłuchania w charakterze świadków innych pracowników administracji czy też sędziów, nie uzasadnia jeszcze zasadności wniosku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł]